

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 17. marts 2020
Kontor: Proces- og Insolvensrets-
kontoret
Sagsbeh: Cecilie Armand
Sagsnr.: 2018-4070-0030
Dok.: 1333502

EVALUERING
af
lov nr. 429 af 1. maj 2013
om ændring af konkursloven, retsplejeloven og retsafgiftsloven
(Konkurskarantæne)

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. Indledning.....	4
2. Generelle bemærkninger	5
2.1. Høringssvar	5
2.1.1. Generelt om konkurskarantæneinstituttet.....	5
2.1.2. Sagsantal og udgifter.....	7
2.1.3. Økonomiske konsekvenser for det offentlige.....	9
2.2. Justitsministeriets overvejelser.....	9
3. Betingelserne for at pålægge konkurskarantæne.....	10
3.1. Den tidsmæssige betingelse	10
3.1.1. Reglerne om den tidsmæssige betingelse.....	10
3.1.2. Høringssvar	11
3.1.3. Justitsministeriets overvejelser.....	12
3.2. Groft uforsvarlig forretningsførelse	13
3.2.1. Reglerne om groft uforsvarlig forretningsførelse.....	13
3.2.2. Høringssvar	13
3.2.3. Justitsministeriets overvejelser.....	15
3.3. Den personmæssige afgrænsning	15
3.3.1. Reglerne om den personmæssige afgrænsning	15
3.3.2. Høringssvar	16
3.3.3. Justitsministeriets overvejelser.....	16
4. Betydningen af fordringshaveres samtykke eller fyldestgørelse.....	17
4.1. Reglerne om betydningen af fordringshaveres samtykke eller fyldestgørelse	17
4.2. Høringssvar	17
4.3. Justitsministeriets overvejelser.....	18
5. Længden af en pålagt konkurskarantæne	19
5.1. Reglerne om længden af en pålagt konkurskarantæne.....	19
5.2. Høringssvar	19
5.3. Justitsministeriets overvejelser.....	21
6. Koncernrelaterede konkurser	21
6.1. Reglerne om, hvornår der foreligger en koncern	21

6.2. Høringssvar	22
6.3. Justitsministeriets overvejelser.....	22
7. Adgang til konkurskarantæneregistret	23
7.1. Reglerne om adgang til konkurskarantæneregistret	23
7.2. Høringssvar	24
7.3. Justitsministeriets overvejelser.....	26
8. Særskilt strafbestemmelse om medvirken til overtrædelse af konkurskarantæne.....	27
8.1. Medvirken til overtrædelse af konkurskarantæne	27
8.2. Høringssvar	28
8.3. Justitsministeriets overvejelser.....	30
9. Øvrige bemærkninger.....	31
9.1. Høringssvar	31
9.2. Justitsministeriets overvejelser.....	31
10. Konklusion	33

1. Indledning

1.1. Den 1. januar 2014 trådte reglerne om konkurskarantæne i kraft, jf. lov nr. 429 af 1. maj 2013 om ændring af konkursloven, retsplejeloven og rets-afgiftsloven (Konkurskarantæne).

Reglerne indebærer, at den, der senere end 1 år før konkursen har deltaget i ledelsen af en konkursramt virksomhed, kan pålægges konkurskarantæne, hvis det må antages, at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Begrebet konkurskarantæne dækker over, at en person, der opfylder de nævnte betingelser for at blive pålagt en konkurskarantæne, i videre omfang end efter straffelovens regler om rettighedsfrakendelse i forbindelse med et strafbart forhold kan få forbud mod i en periode at drive visse former for erhvervsvirksomhed.

Reglerne supplerer således straffelovens regler om rettighedsfrakendelse ved at give mulighed for forbud mod fortsat erhvervsmæssig virksomhed, hvis den pågældende gennem uforsvarlig forretningsførelse har påført andre tab, selv om der ikke under en straffesag er ført bevis for, at der er begået strafbare forhold.

Reglerne er baseret på Konkursrådets betænkning nr. 1525/2011 om konkurskarantæne.

Konkursrådet er et stående lovforberedende ekspertudvalg under Justitsministeriet, som efter Justitsministeriets anmodning afgiver indstilling om ændring af konkursloven.

1.2. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget om indførelse af en konkurskarantæneordning, at indførelse af en sådan ordning indebærer en nyskabelse i dansk ret, og at det efter Justitsministeriets opfattelse vil være naturligt, at der efter en periode foretages en evaluering af ordningen, herunder en vurdering af om der er behov for justeringer i reglerne, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 131 som fremsat, side 23, pkt. 5. Det fremgår endvidere, at Justitsministeriet på den baggrund vil udarbejde en redegørelse om konkurskarantæne, når ordningen har været i kraft i fem år, og sende denne til Folketinget.

Justitsministeriet har til brug for evalueringen udarbejdet en række spørgsmål om anvendelsen af reglerne om konkurskarantæne, som relevante myndigheder og organisationer er blevet anmodet om at besvare.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra:

Østre Landsret, Sø- og Handelsretten, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Advokatrådet, AutoBranchen Danmark, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Dommerfuldmægtigforeningen, Forbrugerrådet Tænk, FSR – Danske Revisorer, Institut for Menneskerettigheder, Kuratorforeningen og SMVdanmark.

I pkt. 2-9 nedenfor gennemgås de modtagne høringssvar og Justitsministeriets bemærkninger hertil. Pkt. 10 indeholder en konklusion.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Høringssvar

2.1.1. Generelt om konkurskarantæneinstituttet

Dansk Byggeri, Forbrugerrådet Tænk og Institut for Menneskerettigheder har ikke bemærkninger til konkurskarantæneordningen.

Sø- og Handelsretten anfører, at retten ikke har grundlag for at udtale sig om, i hvilket omfang reglerne om konkurskarantæne begrænser konkursmisbrug og konkurskriminalitet, men at Sø- og Handelsretten ikke har haft sager om gentagelsestilfælde, hvilket kan tages som udtryk for, at reglerne har haft en mulig præventiv effekt.

Rigsadvokaten finder ikke at have tilstrækkeligt grundlag for at vurdere, om reglerne om konkurskarantæne har haft afgørende indflydelse på omfanget af konkursmisbrug og konkurskriminalitet, idet der alene ses at være færdigbehandlet en enkelt straffesag om overtrædelse af reglerne om konkurskarantæne.

Advokatrådet anfører, at reglerne om konkurskarantæne udfylder behovet for at kunne fastsætte sanktioner over for personer, som misbruger den tillid og overtræder de regler, som er fastsat for at fremme et erhvervsvenligt miljø i samfundet. Advokatrådet finder, at reglerne om konkurskarantæne er nødvendige, hensigtsmæssige, relativt lette og hurtige at gennemføre i

et civilretligt regi, og at reglerne hensigtsmæssigt komplementerer straffelovens og særlovgivningens regler. Advokatrådet finder, at reglerne om konkurskarantæne ikke bør ophæves, men at der på baggrund af praksis, siden reglerne blev indført, kan være et behov for en nærmere vurdering af, om der bør ske visse justeringer af reglerne, jf. pkt. 3.1.2, 3.2.2, 7.2 og 8.2 nedenfor.

AutoBranchen Danmark er af den opfattelse, at reglerne om konkurskarantæne har ramt bredere end det oprindelige formål, idet flere ledelsesmedlemmer, som ikke nødvendigvis er konkursryttere eller har haft til hensigt at udnytte og misbruge konkursinstituttet, er blevet og fortsat bliver pålagt konkurskarantæne. Autobranchen Danmark har ligeledes erfaret, at de personer, som reglerne oprindeligt var tiltænkt, trods konkurskarantæne fortsætter med at udøve virksomhed gennem stråmænd.

Danske Advokater har via Danske Insolvensretsadvokaters arbejde med konkurskarantænesager kunnet konstatere en i nogen sammenhæng ny og i hvert fald betydeligt mere omfattende anvendelse af stråmænd end tidligere. Danske Advokater anfører, at det er den generelle oplevelse, at reglerne – herunder også reglerne om personlig hæftelse efter konkurslovens § 167 – kun i meget begrænset omfang hindrer misbrug ved stråmænd.

Dommerfuldmægtigforeningen anfører, at det ikke er indtrykket, at reglerne er et effektivt værn mod konkursrytteri og konkurskriminalitet. Det er oplevelsen, at de, der vil omgå reglerne, blot fortsætter med stråmænd. De såkaldte konkursryttere skylder i forvejen ofte så mange penge, at det reelt ikke gør noget indtryk på dem, når de alene bliver pålagt yderligere økonomiske omkostninger (sagsomkostninger). Dommerfuldmægtigforeningen anfører, at der fortsat mangler praksis om pålæggelse af personlig hæftelse for selskabets gæld.

FSR – Danske Revisorer er af den opfattelse, at reglerne om konkurskarantæne er med til at forhindre, at uegnede personer og bevidste snydere kan varetage ledelsesposter i virksomheder med begrænset ansvar. FSR – Danske Revisorer mener dog også, at reglerne om konkurskarantæne ikke i sig selv kan sikre et velfungerende og lovlydigt erhvervsliv. Der er fortsat stort behov for at styrke kontrolindsatsen på andre områder – ikke mindst på skattemrådet. Efter FSR – Danske Revisorers opfattelse er vejen frem et udvidet samarbejde mellem myndighederne og en mere proaktiv kontrol med

henblik på at stoppe og sanktionere bevidste snydere. Overordnet er foreningens opfordring at oprette tværministerielle samarbejder, herunder også med interessenter, for at sikre de bedst mulige løsninger.

Kuratorforeningen anfører, at den generelle erfaring indtil videre er, at reglerne kun i meget begrænset omfang hindrer konkursmisbrug og konkurskriminalitet. Den personkreds, som må antages at være den egentlige og primære målgruppe for reglerne, undgår at blive ramt af reglerne ved i stedet at anvende stråmænd, således at det er bevismæssigt særdeles vanskeligt at ramme de egentlige bagmænd. Selv i tilfælde, hvor det er lykkedes at pålægge denne personkreds karantæne, vil de i praksis fortsætte deres virksomhed gennem anvendelse af stråmænd. Kuratorforeningen anfører endvidere, at den potentielle personlige hæftelse for et selskabs gæld ved overtrædelse af en karantæne, jf. konkurslovens § 167, også kun vil have begrænset effekt, da disse personer i forvejen typisk har indrettet sig på at leve i kreditorly, således at ejerforholdet til aktiver mv. placeres hos familiemedlemmer eller andre betroede personer.

2.1.2. Sagsantal og udgifter

Østre Landsret, Sø- og Handelsretten, Domstolsstyrelsen og Danske Advokater anfører, at antallet af konkurskarantænesager væsentligt overstiger det af Konkursrådet anslåede sagsantal på 150-250 sager årligt. Udgifterne til behandlingen af konkurskarantænesagerne må antages væsentligt at overstige de af Justitsministeriet i lovforslag nr. L 131 (fremsat den 30. januar 2013) anslåede udgifter.

Østre Landsret anfører, at landsretten i 2016 modtog 69 kæresager, i 2017 90 kæresager, og i 1. kvartal af 2018 16 kæresager. Der er generelt tale om omfattende og ressourcekrævende sager.

Sø- og Handelsretten anfører, at retten som følge af den store mængde af konkurskarantænesager er blevet tilført midlertidige ekstra ressourcer i form af en række midlertidige stillinger. Sø- og Handelsretten har henledt Domstolsstyrelsens opmærksomhed på det uholdbare heri, idet der ikke er udsigt til, at belastningen i de kommende år vil blive væsentligt formindsket. Sø- og Handelsretten bemærker, at Erhvervsstyrelsen og Skatteforvaltningen er begyndt at samkøre oplysninger, hvilket allerede har betydet en forøgelse i antallet af tvangsopløsningssager. En stor del af konkurskarantænesagerne udspringer af tvangsopløsningssagerne. Der verserede i september 2018 ca. 700 konkurskarantænesager ved Sø- og Handelsretten, og det forventedes,

at der i 2018 ville blive anlagt i alt ca. 700 karantænesager. De mange konkurskarantænesager sammenholdt med de knappe ressourcer har bevirket en lang sagsbehandlingstid, som har betydning for konkurskarantæneperiodens længde, idet der i langt størstedelen af sagerne alene pålægges karantæne i 2 år.

Dommerfuldmægtigforeningen anfører tilsvarende, at skifteretterne har oplevet en uforudset mængde af konkurskarantænesager. Da der generelt ikke tilsvarende er tilgængelige retterne yderligere ressourcer, har dette mange steder medført en lang sagsbehandlingstid, som igen har medført, at karantæneperioderne i mange sager er blevet nedsat fra tre til to år. Dommerfuldmægtigforeningen anfører endvidere, at det er et politisk anliggende, om der også fremover skal rejses så mange konkurskarantænesager, men at det med de nugældende regler og den opståede retspraksis ikke er muligt for skifteretterne selv at begrænse antallet af sager.

Kuratorforeningen anfører, at der ved Sø- og Handelsretten er sket en op-hobning af konkurskarantænesager, som ikke afgøres inden for rimelig tid, hvilket forekommer uheldigt.

Rigsadvokaten har anført, at flere politikredse oplever, at kurator i forbindelse med konkursbehandlingen har en særlig tilskyndelse til at fokusere sit arbejde på at oplyse den del af begivenhedsforløbet op til konkursen, som særligt kan tilregnes den ansvarlige ledelse. I forlængelse heraf oplyser flere kredse, at kurator hyppigere anfører, at denne agter at indstille til skifteretten, at der indledes en sag om konkurskarantæne. Ingen politikredse har endnu rejst sigtelse for overtrædelse af reglerne om konkurskarantæne eller medvirken hertil, og alene to politikredse oplyser at have registreret en anmeldelse herom.

Danske Advokater anfører, at der ved indgangen til 2017 var registreret omkring 1.000 personer i Erhvervsstyrelsens register over pålagte karantæner, mens dette tal ved udgangen af 2017 var næsten fordoblet til lige knap 2.000 personer. Der foreligger ingen analyser, der belyser mulige årsager hertil, og den mest nærliggende forklaring er, at omfanget af misbrug og misbrugslignende adfærd simpelthen er væsentligt større, end man havde troet. Danske Advokater opfordrer til, at der tilvejebringes et tilstrækkeligt datagrundlag ved evalueringen, herunder også for at vurdere de samlede omkostninger til sagernes behandling hos domstolene set i forhold til de op-

nåede og ønskede resultater. Dette også henset til, at konkurskarantænesagerne synes at have belastet skifteretterne i en sådan grad, at de øvrige sagers behandlingstid er blevet forlænget ganske betydeligt.

2.1.3. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget om indførelse af en konkurskarantæneordning, at Skatteministeriet med betydelig usikkerhed skønnede, at en virkningsfuld implementering af en treårig konkurskarantæne potentielt ville kunne mindske det samlede offentlige provenutab som følge af konkurser med op mod 100 mio. kr. årligt, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 131 som fremsat, side 24, pkt. 6.

Skatteministeriet har oplyst, at det ikke er muligt for ministeriet at vurdere, om indførelsen af reglerne om konkurskarantæne har mindsket det samlede offentlige provenutab som følge af konkurser med det skønnede beløb. Dette skyldes, at oplysningerne, som skal indgå i opgørelsen er mangeartede og ikke alle registrerede, og at deres indbyrdes påvirkning kan være vanskelig at dokumentere.

2.2. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet har på baggrund af hørings svarene noteret sig, at der blandt høringsparterne er delte meninger om effekten af reglerne om konkurskarantæne. Advokatrådet anfører, at reglerne udfylder behovet for at sanktionere personer, som misbruger adgangen til at drive erhverv i et selskab med begrænset ansvar, og at reglerne er nødvendige og hensigtsmæssige. Danske Revisorer anfører, at reglerne er med til at forhindre, at uegnede personer og bevidste snydere kan varetage ledelsesposter i virksomheder med begrænset ansvar. Sø- og Handelsretten og Rigsadvokaten oplyser, at de ikke har tilstrækkeligt grundlag til at udtale sig om effekten af reglerne. AutoBranchen Danmark er af den opfattelse, at reglerne har ramt bredere end det oprindelige formål, men anfører samtidig – ligesom Danske Advokater, Kuratorforeningen og Dommerfuldmægtigforeningen – at reglerne omgås ved anvendelse af stråmænd.

Der peges som nævnt fra flere sider på anvendelse af stråmænd. Justitsministeriet bemærker hertil, at hvis en person, der er pålagt konkurskarantæne, anvender en stråmand til at lede en virksomhed med begrænset ansvar i strid med konkurskarantænen, kan såvel den karantænedømte som stråmanden straffes herfor. Endvidere har regeringen som en del af et lovforslag, der har

til formål at styrke Erhvervsstyrelsens selskabs- og regnskabskontrol, foreslået, at der i selskabsreguleringen indføres et forbud mod stråmænd, og at Erhvervsstyrelsen fører kontrol hermed. Der henvises til pkt. 8.3 nedenfor.

Der peges fra flere sider på, at der har vist sig at være væsentligt flere konkurskarantænesager end ventet ved vedtagelsen af reglerne, og at der trods midlertidig tilførsel af ressourcer fortsat opleves lang sagsbehandlingstid, som hyppigt medfører, at konkurskarantæne pålægges for 2 år i stedet for 3 år.

Det er efter Justitsministeriets opfattelse afgørende for et sundt og konkurrencedygtigt erhvervsliv, at der sættes hårdt ind over for folk, der prøver at snyde deres kreditorer og misbruger konkurssystemet. Justitsministeriet ser derfor overordnet konkurskarantæne som et nyttigt redskab, idet det er muligt at give konkursryttere karantæne, så de i en periode ikke kan deltage i ledelsen af selskaber med begrænset ansvar. Men det er også vigtigt, at reglerne rammer de rigtige og ikke hæmmer erhvervslivet unødigt.

Justitsministeriet vil på den baggrund anmode Konkursrådet om at overveje behovet for og hensigtsmæssigheden af at justere betingelserne for at pålægge konkurskarantæne, så konkurskarantæne i højere grad målrettes personer, der på grund af uhæderlige forhold skønnes uegnede til at lede en erhvervsvirksomhed.

3. Betingelserne for at pålægge konkurskarantæne

3.1. Den tidsmæssige betingelse

3.1.1. Reglerne om den tidsmæssige betingelse

Det følger af konkurslovens § 157, at den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, kan pålægges konkurskarantæne, hvis det må antages, at den pågældende på grund af groft uforvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed. Hvis skyldneren var under tvangsopløsning, da konkursen indtrådte, regnes fristen på 1 år fra dagen for beslutningen om tvangsopløsning.

Der er således den tidsmæssige betingelse for at pålægge af konkurskarantæne, at den pågældende skal have deltaget i ledelsen senere end 1 år før fristdagen eller 1 år før beslutning om tvangsopløsning.

3.1.2. Høringssvar

Østre Landsret og **Sø- og Handelsretten** anfører, at der ikke er problemer i forhold til den tidsmæssige betingelse.

Østre Landsret henviser til Højesterets kendelser af 13. januar 2016 (U.2016.1473) og 11. januar 2018 (U.2018.1435), hvorefter der skal foretages en helhedsvurdering af forretningsførelsen i den periode, hvor de pågældende har indgået i ledelsen, således at der ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig adfærd i perioden mindre end 1 år før fristdagen, også lægges vægt på, om ledelsen har undladt at rette op på groft uforsvarlige forhold, der er udvist på et tidligere tidspunkt.

Sø- og Handelsretten anfører, at hvilke handlinger ledelsen kan holdes ansvarlig for, kan give anledning til udfordringer. Højesteret har med sin kendelse af 13. januar 2016 (U.2016.1473) fastslået, at en direktør, der har været direktør i selskabet i hele året op til fristdagen, kan udvise groft uforsvarlig forretningsførelse ved ikke at rette op på forhold, vedkommende har foretaget tidligere end et år før fristdagen. Sø- og Handelsretten anfører, at det dog ikke er afklaret, om en ny direktør kan holdes ansvarlig for handlinger foretaget tidligere end et år før fristdagen af en anden direktør, eller hvor lang tid der i givet fald skal gå, før en ny ledelse kan holdes ansvarlig for handlinger foretaget af den tidligere ledelse.

Advokatrådet bemærker, at den tidsmæssige afgrænsning giver visse udfordringer, særligt i sager om tvangsopløsning af selskaber efter Erhvervsstyrelsens begæring. Advokatrådet opfordrer til, at det vurderes, om der bør ske en ændring af den tidsmæssige udstrækning, og anbefaler, at det overvejes at udvide den tidsmæssige anvendelse.

AutoBranchen Danmark anfører, at der foreligger risiko for, at ledelsen i et selskab, der har handlet groft uforsvarligt, kan spekulere i at udskyde eller trække fristdagen for derved at undgå konkurskarantæne. Et bevidst forsøg på at omgå den tidsmæssige afgrænsning bør ifølge AutoBranchen Danmark medføre konkurskarantæne, hvis forholdene i øvrigt kan anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, uanset om forholdene ligger tidligere end et år før fristdagen.

Danske Advokater og **Kuratorforeningen** anfører, at det bør overvejes at ændre reglerne, så konkurskarantæne også kan pålægges i tilfælde hvor en

ledelse, der reelt er ansvarlig for den groft uforsvarlige forretningsførelse, er fratrudd mere end 1 år før fristdagen.

Kuratorforeningen anfører i den forbindelse, at det jævnligt forekommer, at et selskab, inden det tages under konkursbehandling, er holdt kunstigt i live i en periode gennem indlevering af mere eller mindre indholdsløse årsrapporter til Erhvervsstyrelsen efter fratredelse af den ledelse, der reelt har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, hvorefter en eller flere stråmænd har fungeret som formel ledelse i en periode på 2-3 år.

Dommerfuldmægtigforeningen anfører, at det er en rent politisk beslutning, hvor langt tilbage i tid en ledelse skal kunne omfattes af reglerne. Foreningen anfører, at det ikke kan udelukkes, at der begås handlinger eller undladelser, der ville have været omfattet af reglerne om konkurskarantænereglerne mere end et år før fristdagen, men hvor ledelsen har været udskiftet, og den nye ledelse har ”holdt selskabet flydende” i mere end et år, hvorved den gamle ledelse ikke længere er omfattet af reglerne om konkurskarantæne.

3.1.3. Justitsministeriets overvejelser

På baggrund af bemærkningerne om, at et selskab holdes kunstigt i live i en periode, der er lang nok til at sikre, at den tidligere ledelse ikke kan pålægges konkurskarantæne på grund af den tidsmæssige betingelse, kan der efter Justitsministeriets opfattelse være grund til nærmere at overveje, om den tidsmæssige betingelse i konkurslovens § 157 bør fastholdes i den nuværende form. Holdes et selskab kunstigt i live ved anvendelse af stråmænd, kan den reelle ledelse dog allerede efter de gældende regler pålægges konkurskarantæne, hvis det bevismæssige grundlag er til stede. Herudover har regeringen som nævnt ovenfor under pkt. 2.2 fremsat forslag til ændringer af selskabsreguleringen med henblik på bl.a. at forhindre brugen af stråmænd.

Justitsministeriet vil på den baggrund anmode Konkursrådet om at overveje behovet for og hensigtsmæssigheden af at gøre den tidsmæssige betingelse mere fleksibel, således at personer, der har deltaget i ledelsen mere end 1 år før fristdagen, i visse tilfælde også vil kunne pålægges konkurskarantæne.

3.2. Groft uforsvarlig forretningsførelse

3.2.1. Reglerne om groft uforsvarlig forretningsførelse

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 1, at den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, kan pålægges konkurskarantæne, hvis det må antages, at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Med groft uforsvarlig forretningsførelse menes misbrugslignende forhold eller forhold af grov karakter i øvrigt. Det er en betingelse, at den pågældende har handlet groft uforsvarligt i sin ledelse af virksomheden.

Det er endvidere en betingelse, at det sandsynliggøres, at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Som et eksempel på groft uforsvarlig forretningsførelse kan nævnes fortsættelse af virksomhedens drift, selv om den pågældende måtte indse, at en videreførelse af driften ville medføre betydelige tab. Som et andet eksempel kan nævnes salg af virksomhedens aktiver til underpris, eller uden at der sker en reel betaling af købesummen, på et tidspunkt hvor den pågældende måtte indse, at virksomheden var eller ved salget blev insolvent.

Det følger desuden af konkurslovens § 157, stk. 2, at der ved afgørelsen skal lægges vægt på, om det under hensyn til den pågældendes handlemåde og omstændighederne i øvrigt er rimeligt at pålægge konkurskarantæne.

Der kan ved denne vurdering f.eks. lægges vægt på karakteren og konsekvenserne af den pågældendes groft uforsvarlige adfærd og på, hvilke konsekvenser det vil have for den pågældende at blive pålagt konkurskarantæne.

3.2.2. Høringssvar

Østre Landsret anfører, at de omhandlede bestemmelser forekommer at være hensigtsmæssigt udformede, men at afgrænsningsspørgsmålet må bero på en retspolitisk vurdering.

Sø- og Handelsretten anfører, at der hverken i loven eller forarbejderne er en definition af eller angivet klare kriterier for, hvornår der foreligger groft

uforsvarlig forretningsførelse. Rammerne for, hvornår der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, er dannet af retspraksis, og praksis tegner efterhånden – med de uklarheder, der kan forventes stadig at være – et klart billede af disse rammer. Der er endnu ikke i retspraksis tilsvarende klare rammer for anvendelsen af rimelighedsreglen. Der synes endvidere at være forskel i praksis mellem Østre og Vestre Landsret. Hvor Vestre Landsret lader til at graduere uforsvarlighed og i højere grad anvender rimelighedsreglen, har Østre Landsret en mere stringent tilgang hertil. Om denne forskel med Højesterets kendelse af 22. august 2018 (U.2018.3543) bliver udlignet, vides endnu ikke.

Advokatrådet anfører, at kriteriet om groft uforsvarlig forretningsførelse reelt er toleddet. Dels skal der have været udøvet groft uforsvarlig forretningsførelse i den konkursramte virksomhed, dels skal dette medføre, at den pågældende findes uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed. Kriteriet om, at den udøvede forretningsførelse skal have været groft uforsvarlig, giver sædvanligvis den største udfordring i sager om konkurskarantæne. Advokatrådet finder, at der i forbindelse med en revidering af reglerne om konkurskarantæne bør foretages en opregning af typetilfælde, hvor en forretningsførelse må anses for at have været groft uforsvarlig.

Danske Advokater anfører, at det generelt er tilstrækkeligt klart defineret, hvornår der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, dog med to væsentlige modifikationer. For det første synes der i retspraksis at være en tendens til at sætte lighedstegn mellem det, at der er konstateret groft uforsvarlig forretningsførelse i en virksomhed, og at ledelsen pålægges konkurskarantæne. For det andet ser det ud til, at der i retspraksis ikke er opmærksomhed på eksempelvis forskellen mellem de pligter, der påhviler en direktør, og pligterne påhvilende selskabets bestyrelse. Der er derfor med de gældende regler og den foreliggende retspraksis risiko for, at den ”forkerte” del af ledelsen pålægges konkurskarantæne.

Dommerfuldmægtigforeningen, Kuratorforeningen og AutoBranchen Danmark bemærker, at kriterierne ikke i sig selv er klart definerede, men at der er ved at være opbygget en retspraksis, som fastlægger, hvornår der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse. De nuværende formuleringer overlader domstolene det fornødne skøn til at foretage en konkret vurdering af den enkelte sag. Der er derfor ikke behov for en uddybning af reglerne.

Kuratorforeningen anfører dog, at retspraksis om pålæggelse af konkurskarantæne navnlig på byrets niveau i visse tilfælde forekommer mere vidtgående, end hvad der umiddelbart fremgår af lovens forarbejder. Bedømmelsen af, om resultatet af denne retspraksis var tilsigtet ved indførelsen af karantæne reglerne eller eventuelt er for vidtgående, er i det væsentligste et politisk spørgsmål. I tillæg hertil bemærker Kuratorforeningen, at der ikke ses at foreligge retspraksis af nogen betydning angående spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende må anses for uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

3.2.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet har på baggrund af hørings svarene noteret sig, at nogle høringsparter anser kriterierne for, hvornår der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, for tilstrækkeligt klare, mens andre høringsparter efterlyser klarere kriterier for, hvornår der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse.

Der er også blandt høringsparterne delte meninger med hensyn til, om retspraksis er hensigtsmæssig og i overensstemmelse med lovens forarbejder. Dette kan sammenholdes med, at antallet af konkurskarantænesager som anført i pkt. 2.1.2 væsentligt overstiger det, der forventedes, da reglerne blev vedtaget.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at det bør overvejes, om der i loven skal foretages en nærmere afgrænsning af, hvornår der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, som skal føre til pålæg af konkurskarantæne.

Justitsministeriet vil på den baggrund anmode Konkursrådet om at overveje, om kriterierne for at pålægge konkurskarantæne bør justeres. Det kan f.eks. overvejes i bemærkningerne til et lovforslag at medtage præciserende eksempler, der illustrerer reglerens anvendelsesområde i højere grad end i dag. Det kan endvidere overvejes, om rimelighedsreglen bør anvendes hyppigere end i dag.

3.3. Den personmæssige afgrænsning

3.3.1. Reglerne om den personmæssige afgrænsning

Efter konkurslovens § 157, stk. 1, kan konkurskarantæne pålægges personer, der har deltaget i ledelsen af en virksomhed.

Deltagelse i ledelsen af skyldnerens virksomhed omfatter for det første navnlig den, der i Erhvervsstyrelsens it-system har været registreret som direktør, medlem af bestyrelsen eller tilsynsrådet.

Deltagelse i ledelsen af skyldnerens virksomhed omfatter for det andet navnlig den, der faktisk har udøvet en direktørs eller et bestyrelsesmedlems eller tilsynsrådsmedlems beføjelser i virksomheden.

3.3.2. Høringssvar

Østre Landsret, Sø- og Handelsretten, Dommerfuldmægtigforeningen og Advokatrådet er af den opfattelse, at den personmæssige afgrænsning af, hvem der kan pålægges konkurskarantæne, ikke giver særlige afgrænsningsmæssige problemer.

Danske Advokater anfører, at afklaringen af, hvem der har deltaget i ledelsen, til tider opleves som en bevismæssig udfordring under konkurskarantænesagens behandling i retten. En forbedring heraf kan gennemføres, hvis der i lovgivningen indsættes formodningsregler, der kan lette kurators bevisbyrde.

Kuratorforeningen bemærker, at afgrænsningen af, at karantæne alene kan pålægges ledelsen, ikke forekommer at være et lovgivningsmæssigt problem, men alene (i visse tilfælde) et bevismæssigt problem.

3.3.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet har på baggrund af høringssvarene noteret sig, at der kan være udfordringer i forhold til beviset for, at en person har ledet en virksomhed, selv om den pågældende ikke har været registreret i Erhvervsstyrelsens it-system.

Opstilling af formodningsregler som foreslået af Danske Advokater kan imidlertid have den virkning, at bevisbyrden flyttes. Det kan således føre til, at det kommer til at påhvile den person, der er indstillet til pålæg af konkurskarantæne, at bevise, at den pågældende ikke har deltaget i ledelsen af en nu konkursramt virksomhed, hvis regnskaber mv. den pågældende ikke har adgang til.

En sådan bevisbyrde vil efter Justitsministeriets opfattelse være uforholdsmæssigt byrdefuld.

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke anledning til at foreslå ændring af reglerne om, hvilke personer der kan pålægges konkurskarantæne.

4. Betydningen af fordringshaveres samtykke eller fyldestgørelse

4.1. Reglerne om betydningen af fordringshaveres samtykke eller fyldestgørelse

Det følger af konkurslovens § 144, at såfremt skyldneren efter udløbet af fristen for at anmelde krav mod boet fremlægger et samtykke fra samtlige fordringshavere eller bevis for, at de er fyldestgjort, slutes boet straks, og dets aktiver udleveres til skyldneren med fradrag af omkostningerne ved boets behandling.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget om indførelse af en konkurskarantæneordning, at det ikke i sig selv har betydning for, om konkurskarantæne kan pålægges, at konkursboet kan slutes efter konkurslovens § 144.

4.2. Høringssvar

Østre Landsret, Sø- og Handelsretten, Danske Advokater, Dommerfuldmægtigforeningen og Kuratorforeningen er ikke bekendt med eksempler på, at der efter indledning af retssag om konkurskarantæne er sket fyldestgørelse af samtlige kreditorer, således at konkursbehandlingen kan slutes efter konkurslovens § 144.

Sø- og Handelsretten, Danske Advokater og Kuratorforeningen er dog bekendt med eksempler, hvor kurator og sagsøgte i karantænesager forliger disse ved, at sagsøgte betaler et beløb til konkursboet mod, at kurator hæver karantænesagen. **Danske Advokater** og **Kuratorforeningen** bemærker, at det fremgår af retspraksis, at en forligsmæssig betaling til konkursboets kreditorer ikke kan rette op på vurderingen af den dadelværdige adfærd, der har fundet sted (Østre Landsrets kendelse af 23. juni 2017 gengivet i FM.2017.214 og Højesterets kendelse af 11. januar 2018 gengivet i U.2018.1435). **Danske Advokater** forventer, at denne retspraksis vil føre til, at der fremover ikke vil blive indgået sådanne forlig.

Kuratorforeningen anfører, at bedømmelsen af, hvordan man skal håndtere sådanne tilbud, reelt er overladt til kurator, som ikke har noget klart mandat eller klare retningslinjer i f.eks. lovens forarbejder. Kurators afvejning vil ofte føre til, at et sådant tilbud imødekommes, navnlig hvis tilbuddet om betaling i væsentligt omfang modsvarer gælden anmeldt i konkursboet, og hvis den uforsvarlige forretningsførelse ikke er af betydelig karakter eller meget groft omfang. Derudover medfører sådanne situationer udfordringer dels vedrørende sagsomkostninger, dels vedrørende det politiske spørgsmål om, hvorvidt man skal kunne "betale sig fra en konkurskarantæne".

Advokatrådet anfører, at det er et fåtal af konkursboer, som slutes efter bestemmelsen i konkurslovens § 144, og at det endvidere kun er i et fåtal af disse, at der rejses sag om konkurskarantæne. Det er derfor svært at udlede en praksis om, hvorvidt konkurskarantænesager hæves efter meddelt samtykke fra samtlige fordringshavere eller bevis for, at de er fyldestgjort. Umiddelbart vurderes det, at dette ikke er tilfældet. Det er Advokatrådets opfattelse, at det principielt ikke bør påvirke bedømmelsen af, om en sag om konkurskarantæne skal rejses eller søges gennemført, om der gives fuld dækning til kreditorerne eller ej, eftersom hensynet med reglerne om konkurskarantæne er at sikre, at den person, som har deltaget i ledelsen af et konkursramt selskab, i en periode ikke kan stå for ledelsen af en anden erhvervsvirksomhed.

AutoBranchen Danmark anfører, at selv om et konkursbo afsluttes i medfør af konkurslovens § 144, bør en eventuel sag om konkurskarantæne fortsætte, da bobehandlingen varetager kreditorernes interesse, mens konkurskarantæner reglerne i højere grad varetager samfundets interesse.

4.3. Justitsministeriets overvejelser

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget om indførelse af en konkurskarantæneordning, at Justitsministeriet besluttede at fravige Konkursrådets forslag om skifterettens ophævelse af konkurskarantæne, når boet slutes efter konkurslovens § 144, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 131 som fremsat, side 15, pkt. 4.2.4.2. Justitsministeriet henviste navnlig til, at det forhold, at et konkursbo viser sig at kunne slutes efter konkurslovens § 144, ikke i sig selv betyder, at konkursdekret ikke burde været afsagt, eller at den, der er blevet pålagt konkurskarantæne, alligevel ikke kan anses for at have bedrevet groft uforsvarlig forretningsførelse.

Efter Justitsministeriets opfattelse giver høringssvarene ikke anledning til at ændre denne vurdering. Konkurskarantæne bør således fortsat kunne pålægges, selv om konkursboet slutes efter konkurslovens § 144.

På den anden side giver høringssvarene efter Justitsministeriets opfattelse ikke anledning til at lovregulere spørgsmål om en eventuel forligsmæssig afslutning af en sag om konkurskarantæne mod betaling af et beløb til konkursboet. Justitsministeriet vurderer, at problemets omfang i praksis er begrænset.

5. Længden af en pålagt konkurskarantæne

5.1. Reglerne om længden af en pålagt konkurskarantæne

Det følger af konkurslovens § 158, stk. 1, at en konkurskarantæne pålægges for 3 år. Hvis særlige grunde taler for det, kan konkurskarantæne pålægges for en kortere periode end 3 år.

Som eksempler på særlige grunde, der efter omstændighederne kan tale for en kortere karantæne, kan nævnes lang sagsbehandlingstid, uden at dette beror på forhold hos den, der begæres pålagt konkurskarantæne, eller at der er tale om et mildere tilfælde af groft uforsvarlig forretningsførelse.

Hvis karantænen fastsættes til en kortere periode end 3 år, bør den normalt fastsættes til 2 år eller eventuelt i sjældnere tilfælde 1 år.

Skifteretten er ved afgørelsen om konkurskarantænenes længde ikke bundet af parternes påstande, men det fremgår af forarbejderne, at der normalt ikke vil være anledning til at fastsætte konkurskarantænen til en længere periode end påstået af kurator.

5.2. Høringssvar

Østre Landsret anfører, at konkurslovens § 158, stk. 1, forekommer at være hensigtsmæssigt udformet.

Sø- og Handelsretten anfører, at det kan overvejes, om det burde være muligt med en graduering af karantæneperioden afhængig af, hvor groft uforsvarligt der er handlet, hvilket vil gøre det nemmere at komme frem til mere rimelige resultater. Det kunne eksempelvis overvejes, om det i særligt grove tilfælde, hvor der eksempelvis er unddraget for meget betydelige beløb over

en længere periode, burde være muligt at idømme sagsøgte en konkurskarantæneperiode på 5 år, og at konkurskarantænen i sådanne tilfælde bliver registreret i et offentligt konkurskarantæneregister. Det kan endvidere overvejes, om der ved ikke særligt grove tilfælde burde åbnes op for en mulighed for at idømme sagsøgte en betinget konkurskarantæne eller en konkurskarantæneperiode på et eller to år, og at konkurskarantænen i sådanne tilfælde bliver registreret i et ikke-offentligt karantæneregister.

Advokatrådet anfører, at sager om konkurskarantæne sædvanligvis ikke anlægges umiddelbart efter afsigelsen af et konkursdekret, og at en sag om konkurskarantæne vil have en vis tidsmæssig udstrækning, hvortil kommer eventuel tid i forbindelse med kæremål. På den baggrund vurderer Advokatrådet, at en karantæneperiode på 3 år er passende. Efter de for Advokatrådet foreliggende oplysninger findes domstolene at have fastlagt en passende retspraksis for, hvornår der foreligger særlige grunde, som kan tale for at idømme konkurskarantæne for en kortere periode.

AutoBranchen Danmark har som udgangspunkt ingen bemærkninger til længden af konkurskarantæneperioden, da den nuværende periode på 3 år anses for passende, dog med mulighed for at idømme en kortere eller længere periode. Det ville dog være ønskværdigt, at konkursrytterne og de, som bevidst udnytter konkursinstituttet, blev idømt en længere periode – særligt de personer, som gentagne gange er involveret i konkurser.

Dommerfuldmægtigforeningen vurderer, at der ikke er behov for yderligere graduering, i hvert fald ikke i nedadgående retning. Foreningen anfører, at hvis reglerne overhovedet skal have effekt, så bør tidshorizonten ikke være helt kort.

FSR – Danske Revisorer anfører, at overvejelser om graduering bør afstedkomme en samtænkning med øvrig lovgivning. I forbindelse med overvejelserne om graduering opfordrer FSR – Danske Revisorer til også at se på lovens regler om opsættende virkning ved kære af skifterettens afgørelse om konkurskarantæne. FSR – Danske Revisorer anfører endvidere, at ved konstaterede grove forhold bør karantænen fastholdes, selv om kendelsen kæres.

Kuratorforeningen anfører, at eventuel yderligere graduering af karantæneperioden formentlig kun vil have betydning, hvis der åbnes mulighed for meget lange karantæneperioder, eventuelt i form af karantæne indtil videre.

Kuratorforeningen er imidlertid opmærksom på de potentielle retssikkerhedsmæssige betænkeligheder herved, sammenlignet med tilsvarende fradømmelse af rettigheder i forbindelse med en straffesag. Kuratorforeningen anfører endvidere, at for personer, der som udgangspunkt bedst muligt søger at opfylde deres forpligtelser, og som kun involveres i en karantænesag på grund af en enkeltstående fejltagelse, eksempelvis professionelle bestyrelsesmedlemmer, vil selve pålægget af karantæne og den dermed forbundne stigmatisering formentlig være meget vigtigere end varigheden af karantæneperioden.

5.3. Justitsministeriets overvejelser

Sø- og Handelsretten anfører, at det kan overvejes, om det burde være muligt med en graduering af karantæneperioden afhængig af, hvor groft uforsvarligt der er handlet, hvilket vil gøre det nemmere at komme frem til mere rimelige resultater.

Efter Justitsministeriets opfattelse giver dette anledning til at overveje, om længden af karantæneperioden i videre omfang bør kunne gradueres afhængig af, hvor groft uforsvarligt der er handlet.

Justitsministeriet vil på den baggrund anmode Konkursrådet om at vurdere behovet for justeringer af reglerne om konkurskarantæne på dette punkt.

6. Koncernrelaterede konkurser

6.1. Reglerne om, hvornår der foreligger en koncern

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 3, at konkurskarantæne ikke kan pålægges den, der allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af den pågældendes deltagelse i ledelsen af en koncernforbundet virksomhed. Bestemmelsen finder anvendelse, indtil konkurskarantænen udløber.

Bestemmelsen i § 157, stk. 3, tager først og fremmest sigte på tilfælde, hvor en person har deltaget i ledelsen af flere virksomheder, der er koncernforbundne, og der som følge af den økonomiske afhængighed, der typisk vil være mellem koncernforbundne virksomheder, kun bør kunne pålægges konkurskarantæne én gang, uanset om der er tale om flere konkurser.

6.2. Høringssvar

Østre Landsret anfører, at konkurslovens § 157, stk. 3, forekommer at være hensigtsmæssigt udformet, men at disse afgrænsningsspørgsmål i øvrigt ses at angå problemstillinger, der må være genstand for en retspolitisk vurdering.

Sø- og Handelsretten og **Dommerfuldmægtigforeningen** anfører, at det ikke er tilstrækkeligt klart defineret, hvornår der foreligger en koncern efter konkurslovens § 157, stk. 3, men at Højesteret forventes at tage stilling her til.

Advokatrådet og **AutoBranchen Danmark** anfører, at det er tilstrækkeligt klart, hvad der forstås ved koncern efter konkurslovens § 157, stk. 3. **Advokatrådet** kan desuden tilslutte sig den afgrænsning heraf, som er sket i retspraksis.

Danske Advokater og **Kuratorforeningen** henviser til, at det er fastlagt i retspraksis, at det er selskabslovgivningens koncernbegreb, der er afgørende for, om der foreligger en koncern. **Danske Advokater** anfører, at der herefter ikke foreligger nogen uklarhed om, hvornår der foreligger en koncern efter konkurslovens § 157, stk. 3. **Kuratorforeningen** anfører endvidere, at det kan forekomme krænkende, at tilfælde som omtalt i Østre Landsrets kendelse af 21. december 2017 (FM 2018.68) anses for omfattet af koncernbegrebet, således at der alene pålægges én konkurskarantæne. I denne sag havde en person gennem et holdingselskab opkøbt fem selskaber på et tidspunkt, hvor selskaberne var åbenbart insolvente. Landsretten fandt, at de fem selskaber og holdingselskabet var koncernforbundne som nævnt i konkurslovens § 157, stk. 3. Landsretten fandt derfor, at der ikke skulle pålægges konkurskarantæne for hvert af de fem selskaber i forlængelse af hinanden, men i stedet pålægges én samlet konkurskarantæne.

Dommerfuldmægtigforeningen anfører, at selskabslovens koncernbegreb giver mulighed for omgåelse, således at ledelsen mv. alene kan pålægges karantæne én gang for selskaber, som oprindeligt ikke var koncernforbundne.

6.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet har på baggrund af høringssvarene noteret sig, at det er forekommet i praksis, at en person er blevet idømt en konkurskarantæne

efter gennem et holdingselskab at have erhververet fem ikke tidligere koncernforbundne selskaber, som efterfølgende gik konkurs.

Efter Justitsministeriets opfattelse giver dette anledning til at overveje, om betingelserne for at anvende bestemmelsen i konkurslovens § 157, stk. 3, bør justeres, således at konkurskarantæne i visse tilfælde vil kunne pålægges, selv om den pågældende allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af dennes deltagelse i ledelsen af en koncernforbundet virksomhed.

Justitsministeriet vil på den baggrund anmode Konkursrådet om at vurdere behovet for justeringer af reglerne om konkurskarantæne på dette punkt.

7. Adgang til konkurskarantæneregistret

7.1. Reglerne om adgang til konkurskarantæneregistret

Det følger af konkurslovens § 169, stk. 1, at Erhvervsstyrelsen fører et register over pålagte konkurskarantæner. Konkurslovens § 169, stk. 2, foreskriver, at erhvervs- og vækstministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om førelse af registret, herunder om indberetning af pålagte konkurskarantæner til Erhvervsstyrelsen og om udlevering af oplysninger fra registret.

Formålet med registret er, at Erhvervsstyrelsen skal hindre, at personer, der er pålagt konkurskarantæne, registreres som ledelsesmedlemmer i Erhvervsstyrelsens it-system, og at eventuelle eksisterende registreringer af de pågældende personer som ledelsesmedlemmer slettes.

Formålet med registret er endvidere, at andre offentlige myndigheder kan få oplyst, om en person er pålagt konkurskarantæne, når det er nødvendigt for varetagelsen af deres opgaver.

De myndigheder, der vil kunne have behov for at få oplyst, om en person er pålagt konkurskarantæne, er først og fremmest SKAT, skifteretterne og politiet.

Det ligger uden for formålet med registret at advare eksempelvis potentielle samarbejdspartnere mod, at en person er pålagt eller har været pålagt konkurskarantæne.

Det er forudsat i forarbejderne, at kun offentlige myndigheder kan tillægges adgang til at få udleveret oplysninger fra registret.

Erhvervsministeren har med hjemmel i konkurslovens § 169, stk. 2, udstedt bekendtgørelse nr. 1510 af 13. december 2013 om førelse af et register over pålagte konkurskarantæner.

Det fremgår af § 8, stk. 1, i bekendtgørelsen, at når en kendelse om at pålægge en person konkurskarantæne efter konkurslovens § 159, 2. pkt., er indberettet til konkurskarantæneregistret af skifteretten, videregiver Erhvervsstyrelsen de indberettede oplysninger til Skatteforvaltningen.

Det følger desuden af bekendtgørelsens §§ 10 og 11, at politiet, anklagemyndigheden og skifteretten kan indhente oplysninger i konkurskarantæneregistret, når det er nødvendigt til behandlingen af en sag.

Herudover fremgår det af bekendtgørelsens § 12, at Erhvervsstyrelsen, ud over hvad der følger af §§ 8, 10 og 11, kun kan videregive personoplysninger fra konkurskarantæneregistret og den historiske database, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov.

7.2. Høringssvar

Østre Landsret anfører, at det forekommer nærliggende, at den fulde effekt af konkurskarantænesystemet bedre vil kunne opnås ved at gøre konkurskarantæneregistret tilgængeligt for private eller for nærmere bestemte personer helt eller delvist, men at der er tale om et retspolitisk spørgsmål, som landsretten ikke finder at burde udtale sig nærmere om.

Sø- og Handelsretten anfører først og fremmest, at et offentligt konkurskarantæneregister formentlig vil have en effekt, men at det er et politisk spørgsmål, om registreret skal være offentligt. Alligevel anfører Sø- og Handelsretten, at det kan overvejes, om konkurskarantænen i særligt grove tilfælde skal registreres i et offentligt konkurskarantæneregister, ligesom det i ikke særligt grove tilfælde kan overvejes, om der skal ske registrering i et ikke-offentligt karantæneregister. Sø- og Handelsretten anfører, at såfremt konkurskarantæneregistret forbliver ikke-offentligt, vil det lette skifteretternes arbejdsbyrde, hvis kuratorerne gives adgang til registret. Sø- og Handelsretten modtager i næsten alle indstillinger til anlæggelse af en konkurskarantænesag anmodning om, at det oplyses, hvorvidt ledelsen er registreret i konkurskarantæneregistret af hensyn til, om der i konkurskarantænesagen

skal nedlægges påstand om særligt skærpet konkurskarantæne, jf. konkurslovens § 159, 2. pkt.

AutoBranchen Danmark er af den opfattelse, at hel eller delvis offentliggørelse af registret over konkurskarantæner vil imødegå en stor del af problemet med, at konkurskarantænedømte fortsætter med at udøve erhvervsvirksomhed, da forretningspartnere mv. vil have en mulighed for at undersøge, hvorvidt en specifik person tidligere er blevet idømt konkurskarantæne. AutoBranchen Danmark formoder desuden, at viden om konkurskarantæne vil få de erhvervsdrivende til at overveje en ekstra gang, hvorvidt de ønsker at indgå forretninger med den konkurskarantæneramte, og dermed samtidig minimere omfanget af risikobetonede forretninger.

Danske Advokater har ikke et erfaringsgrundlag, men formoder, at stråmænd, bagmænd og andre er motiveret af et kontant udbytte af det misbrug, der finder sted. Med et åbent register – herunder med adgang for blandt andet banker således at der i forbindelse med den grundige hvidvaskproces, der allerede foregår, kan ske identifikation af registrerede personer – kan man håbe, at motivationen til at foretage misbrug stopper, allerede fordi misbruget i praksis vil være vanskeligere at starte op.

Dommerfuldmægtigforeningen vurderer, at det vil have en gavnlig effekt, hvis konkurskarantæne registret er offentligt for private, idet leverandører, samhandelspartnere mv. så vil få en reel mulighed for at sikre sig økonomisk mod fremtidige tab. Dommerfuldmægtigforeningen anfører dog, at man næppe skal være blind for, at der blandt andet i den finansielle sektor kan være en kalkuleret vurdering af, at der trods betydelige tab samlet set tjenes penge på at samarbejde med personer, som allerede skylder betydelige beløb. En beslutning om at åbne for adgang til karantæne registret er en rent politisk beslutning.

Kuratorforeningen vurderer, at det vil have en vis – men ikke betydelig – effekt at gøre konkurskarantæne registret offentligt tilgængeligt.

SMVDanmark er fortalere for, at registret over konkurskarantæner gøres tilgængeligt for private, så de kan sikre sig mod konkursryttere på samme måde som det offentlige, der har adgang til oplysningerne.

Advokatrådet bemærker, at institutionelle kreditgivere har anført, at større offentlighed i konkurskarantæne registeret kan sikre mod misbrug. Advokatrådet anfører, at det er væsentligt at være opmærksom på, at der heroverfor

står et hensyn til, at registreringer vedrørende personlige forhold ikke gøres alment tilgængelige. Det kunne overvejes at indrømme kreditgivere, som for eksempel er under tilsyn fra Finanstilsynet, at få oplysning om mulige registreringer, med skriftligt samtykke fra den, som ønskes undersøgt i registret.

FSR – Danske Revisorer anfører, at det kan være hensigtsmæssigt, at rådgivere (eksempelvis advokater og revisorer) får adgang til konkurskarantænerregistret og dermed mulighed for at spotte personer, der er pålagt konkurskarantæne, men som reelt driver virksomhed uden at være anmeldt hos Erhvervsstyrelsen som ledelsesmedlem. Adgangen til oplysninger i konkurskarantænerregistret kan også have værdi for andre interessenter, herunder banker og kreditorer, da kreditgivning og andre forretningsmæssige relationer vil kunne foregå på et mere oplyst grundlag. FSR – Danske Revisorer anfører endvidere, at før der eventuelt gives bredere adgang til konkurskarantænerregistret, skal man grundigt overveje retssikkerheden for de registrerede personer. Man kan overveje, om der er behov for en objektiv gradering eller klassificering af registrerede personer i registret, således at konstaterede snydere eller gengangere, der eksempelvis har unddraget skat fra statskassen, ikke uden videre sidestilles med f.eks. uheldige iværksættere, der ikke har kunnet finde ud af at følge reglerne. En ændring på området kræver en nærmere gennemgang for også at tænke dette ind i den øvrige lovgivning.

FSR – Danske Revisorer opfordrer endvidere Justitsministeriet til at frigive flere statistiske oplysninger om ikendte konkurskarantæner, årsagerne hertil samt om årsagerne til, at virksomhederne går konkurs. I dag er det svært for udenforstående at opnå denne viden, og dermed er det også vanskeligt at bidrage med forslag til bedre regulering. Disse oplysninger kan muligvis også have en præventiv effekt.

7.3. Justitsministeriets overvejelser

I forbindelse med Konkursrådets overvejelser og i forbindelse med vedtagelsen af reglerne om konkurskarantæne var spørgsmålet om offentlighedens adgang til oplysninger i konkurskarantænerregistret et centralt punkt.

Som nævnt er det aktuelle formål med konkurskarantænerregistret alene at forhindre karantænedømte i at blive registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system samt at bidrage til andre myndigheders varetagelse af deres opgaver.

Med hensyn til, om adgangen til registeret fortsat skal være forbeholdt offentlige myndigheder, eller om adgangen bør udvides, er der argumenter både for og imod en udvidelse.

For at udvide adgangen til konkurskarantæneregistret kan navnlig anføres, at samarbejdspartnere, leverandører mv. med en adgang til konkurskarantæneregistret vil kunne få en vis mulighed for at sikre sig økonomisk mod fremtidige tab.

Imod at udvide adgangen til konkurskarantæneregistret kan navnlig anføres hensynet til den konkurskarantænedømtes erhvervs muligheder, eftersom konkurskarantænen med en udvidelse af adgangen til registeret de facto vil kunne få videregående negative virkninger for den karantænedømte.

Ud fra en samlet afvejning af ovennævnte hensyn er det Justitsministeriets vurdering, at mest taler for, at også private bør kunne få adgang til oplysninger i konkurskarantæneregistret, eventuelt i tilfælde af gentagelse eller i grovere tilfælde og eventuelt betinget af den pågældendes samtykke.

Justitsministeriet vil på den baggrund anmode Konkursrådet om at udarbejde et forslag til, hvordan private kan få adgang til oplysninger i konkurskarantæneregistret.

8. Særskilt strafbestemmelse om medvirken til overtrædelse af konkurskarantæne

8.1. Medvirken til overtrædelse af konkurskarantæne

Overtrædelse af en pålagt konkurskarantæne kan straffes efter straffelovens § 131, hvorefter blandt andet den, der vedblivende udøver en virksomhed, til hvilken retten er frataget den pågældende, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Det fremgår af straffelovens § 23, stk. 1, at den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse omfatter alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. Straffen kan nedsættes for den, der kun har villet yde en mindre væsentlig bistand eller styrke et allerede fattet forsæt, samt når forbrydelsen ikke er fuldbyrdet eller en tilsigtet medvirken er mislykkedes.

En person, der medvirker til, at en anden person, som er pålagt konkurskarantæne, overtræder denne, vil kunne straffes efter den almindelige regel om medvirken i straffelovens § 23. Strafferammen for medvirken til overtrædelse af en pålagt konkurskarantæne følger strafferammen i § 131, stk. 1, på bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Ved lov nr. 634 af 12. juni 2013 om ændring af straffeloven blev § 131, stk. 2, om medvirken til overtrædelse af § 131, stk. 1, ophævet.

Efter den nu ophævede bestemmelse i straffelovens § 131, stk. 2, kunne medvirken til, at en person, der er frataget retten til at udøve en virksomhed, udøver denne, straffes med bøde eller under særligt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder. Straffelovens § 131, stk. 2, fraveg således den almindelige regel om medvirken i straffelovens § 23, idet § 131, stk. 2, fastsatte en lavere strafferamme for medvirken.

Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 634 af 12. juni 2013, at ophævelsen af straffelovens § 131, stk. 2, var begrundet i, dels at § 131, stk. 2, var overflødig for så vidt angår kriminaliseringen, dels at § 131, stk. 2, fastsatte en lavere strafferamme, hvilket der efter Justitsministeriets opfattelse ikke var grundlag for.

8.2. Høringssvar

Østre Landsret henleder opmærksomheden på, at medvirken som stråmand til, at en person fortsætter med at udøve en virksomhed, som den pågældende er frataget retten til at udøve, er strafbar efter straffelovens § 131, jf. § 23.

Rigsadvokaten henviser til bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 634 af 12. juni 2013, pkt. 10.2, hvor den særlige regel om medvirken i straffelovens § 131, stk. 2, blev ophævet, idet den som følge af ordlyden i straffelovens § 23 måtte anses for overflødig i forhold til at kriminalisere medvirken til overtrædelse af straffelovens § 131, stk. 1. Rigsadvokaten finder på grund af den sparsomme erfaring med sager om overtrædelse af reglerne om konkurskarantæne og medvirken hertil ikke at have tilstrækkeligt grundlag for at vurdere, om den almindelige regel om medvirken i straffelovens § 23 skulle være utilstrækkelig i forhold til at begrænse brugen af stråmænd.

Advokatrådet anfører, at det vil have en vis effekt at indføre et medvirkensansvar for overtrædelse af konkurskarantæne, idet det dog bemærkes,

at stråmænd ofte kan være under en eller anden form for pres til at medvirke i sådanne arrangementer.

AutoBranchen Danmark anfører, at det ville være glædeligt, hvis der var et øget fokus på problemet, og at det specifikt fremgik af lovgivningen. Hvis registeret over idømte konkurskarantæner offentliggøres, må det formodes, at anvendelsen af stråmænd vil stige, hvorfor en særskilt straffebelagt bestemmelse vil være anbefalelsesværdig.

Danske Advokater og Kuratorforeningen er af den opfattelse, at de fleste stråmænd enten er personer, der er udsat for pression fra kriminelle, personer udsat for identitetstyveri (med eller uden de pågældendes kendskab hertil) eller personer med nær tilknytning til den egentlige ledelse. **Danske Advokater** anfører, at en særskilt straffebestemmelse i forhold til sådanne stråmænd næppe kan forventes at have en præventiv effekt, og i øvrigt synes at rejse en række bevismæssige spørgsmål i forhold til den pågældendes viden om konkurskarantænen, herunder om vedkommende vil skulle tilgå oplysninger herom i et offentligt register.

Dommerfuldmægtigforeningen anfører, at det må antages, at en strafferetlig sanktion vil have en vis effekt på en stor del af stråmændene. Dette gælder dog ikke for de udenlandske stråmænd, som ofte intetanende er blevet registreret som direktører i selskaber, de reelt ikke har kendskab til. De pågældende stråmænd har på tidspunktet for en karantænesags indledning typisk for længst forladt landet igen uden at efterlade brugbar adresse og bliver næppe nogen sinde bekendt med karantænesagen.

FSR – Danske Revisorer vurderer, at en særskilt straffebestemmelse ikke vil have særlig stor reel effekt, da den næppe vil virke afskrækkende på personer, der har i sinde at omgå spillereglerne. Straffebestemmelsen vil nok heller ikke virke præventivt på f.eks. en udenlandsk fattig stråmand, som i øvrigt ikke er velbevandret i dansk lovgivning. En proaktiv kontrol af virksomhederne i opstartsfasen vil efter FSR – Danske Revisorers opfattelse mere effektivt forhindre brug af stråmænd til illegale aktiviteter. FSR – Danske Revisorer opfordrer til, at der nedsættes en tværministeriel arbejdsgruppe, der kan sammentænke de forskellige lovgivninger og kontrolindsatser. Justitsministeriet kan også overveje muligheden for øget kontrol baseret på risikoparametre. FSR – Danske Revisorer har tidligere foreslået en fællesoffentlig database, der sammenkører risikoparametre fra forskellige res-

sortområder til brug for risikobaseret udvælgelse af virksomheder og personer til kontrol. Der er naturligvis væsentlige retssikkerhedsmæssige spørgsmål, der skal overvejes i denne forbindelse.

SMVdanmark støtter et forslag, der vil gøre medvirken til overtrædelse af reglerne om konkurskarantæne strafbart. En straf til stråmanden kan gøre det mindre attraktivt at deltage i en omgåelse af reglerne. Dermed vil man opnå en større effekt og håndhævelse af reglerne, så personer omfattet af konkurskarantæne ikke kan gemme sig bag stråmænd og i realiteten omgå forbuddet uden konsekvenser.

8.3. Justitsministeriets overvejelser

Medvirken til overtrædelse af konkurskarantæne er allerede i dag strafbar. Sådant medvirken til at overtræde en anden persons rettighedsfrakendelse havde tidligere en lavere strafferamme end den rettighedsfrakendtes egen overtrædelse. Ved en lovændring vedtaget efter vedtagelsen, men før ikrafttrædelsen af reglerne om konkurskarantæne, blev den lavere strafferamme imidlertid ophævet, fordi stråmandsvirksomhed kan være ligeså strafværdig som den rettighedsfrakendtes egen overtrædelse.

Stråmandsvirksomhed er således i dag strafbar med samme strafferamme som den konkurskarantænedømtes egen overtrædelse af en konkurskarantæne. Dette følger af den almindelige regel om medvirken i straffelovens § 23. Justitsministeriet finder ikke grundlag for at indføre en særlig regel om medvirken til at overtræde en pålagt konkurskarantæne.

Regeringen har som en del af et lovforslag, der har til formål at styrke Erhvervsstyrelsens selskabs- og regnskabskontrol, foreslået, at der i selskabsreguleringen indføres et forbud mod stråmænd, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 110 som fremsat. Det foreslås, at der indføres en bestemmelse om, at personer registreret som ledelsesmedlemmer i selskaber skal være de personer, som faktisk fungerer som ledelsesmedlemmer, og at der indføres hjemmel til, at Erhvervsstyrelsen fører kontrol hermed og om nødvendigt kan nægte registrering af eller afregistrere den pågældende. Forslaget er ikke målrettet omgåelse af reglerne om konkurskarantæne, men vurderes at kunne bidrage til hindring heraf.

9. Øvrige bemærkninger

9.1. Høringssvar

Kuratorforeningen bemærker, at det følger af konkurslovens § 125, stk. 3, jf. § 160, at kurator skal afgive en begrundet indstilling om, hvorvidt der skal indledes retssag om konkurskarantæne. Kuratorforeningen har erfaring med, at skifteretten i nogle få tilfælde har tilkendegivet over for kurator, at der kunne være grundlag for en nærmere overvejelse om at indstille iværksættelse af retssag, henholdsvis at fremskynde arbejdet med en sådan indstilling. Kuratorforeningen er derimod ikke bekendt med tilfælde, hvor skifteretten har fundet en indstilling om at indlede sag om karantæne utilstrækkelig, eller at der er forekommet kæremål om skifterettens manglende imødekommelse af en indstilling. Det tyder efter Kuratorforeningens opfattelse på, at skifterettens kontrol af indstillinger om at indlede sag om karantæne er forholdsvis lemfældig, hvilket er retssikkerhedsmæssigt uheldigt.

AutoBranchen Danmark finder det bemærkelsesværdigt, at konkurskarantænerreglerne ikke omfatter virksomheder, hvor der er personlig og ubegrænset hæftelse. I praksis er der mange, som gennem denne selskabsform, fortsat driver groft uforsvarlig forretningsførelse og udsætter kreditorer for mange tab. Trods den personlige hæftelse viser det sig ofte, at den konkurskarantæneramte person ikke ejer aktiver eller andre værdier, der kan tjene til kreditorernes fyldestgørelse, hvorfor den personlige hæftelse ofte er en falsk eller tom sikkerhed.

Erhvervsministeriet har i forbindelse med høringen gjort Justitsministeriet opmærksom på, at et betydeligt antal personer er pålagt flere karantæner, uden at bestemmelsen i konkurslovens § 159, 2. pkt., om skærpet karantæne har været anvendt.

9.2. Justitsministeriets overvejelser

9.2.1. Skifterettens beslutning om at indlede sag om konkurskarantæne er behandlet i de almindelige bemærkninger til lovforslaget om indførelse af en konkurskarantæneordning, jf. Folketingstidende, 2012-13, A, L 131 som fremsat, side 17-20, pkt. 4.3.

Det fremgår heraf, at Konkursrådet fandt, at skifteretten skal godkende, at der indledes sag om konkurskarantæne, men ved denne indledende beslutning kun bør tilsidesætte kurators indstilling, hvis denne er åbenbart forkert.

Skifteretten skal således ikke på dette indledende stadium vurdere, om det er sandsynligt, at konkurskarantæne vil blive pålagt, men alene, om kurators redegørelse giver rimeligt grundlag for at indlede en karantænesag. Skifteretten kan om nødvendigt anmode kurator om at uddybe sin redegørelse, før den træffer afgørelse om, hvorvidt der skal indledes karantænesag. Den, over for hvem der begæres pålagt karantæne, skal ikke have lejlighed til at udtale sig, før skifteretten træffer sin afgørelse om, hvorvidt karantænesag skal indledes. Den jurist, der beklæder skifteretten ved afgørelsen, vil ikke være inhabil til at afgøre karantænesagen, fordi den pågældende har truffet afgørelsen om indledning af sagen.

Det fremgår endvidere, at Justitsministeriet var enig i Konkursrådets forslag om at henlægge opgaven med at undersøge, om der er grundlag for at rejse en sag om konkurskarantæne, og i givet fald at føre den, til kurator, og at lovforslaget på disse punkter er udformet i overensstemmelse med konkursrådets forslag.

Efter Justitsministeriets opfattelse giver høringsvaret fra Kuratorforeningen ikke anledning til at ændre denne vurdering. Selv om det i sig selv kan være en belastning at blive sagsøgt i en sag om konkurskarantæne, vil det ikke være hensigtsmæssigt, at skifteretten – der i givet fald senere skal træffe afgørelse om, hvorvidt sagsøgte skal pålægges konkurskarantæne – før sagsanlægget foretager en mere dybdegående prøvelse af grundlaget herfor.

9.2.2. Spørgsmålet om rækkevidden af forbuddet mod deltagelse i virksomhedsledelse, som en konkurskarantæne indebærer, er indgående behandlet i de almindelige bemærkninger til lovforslaget om indførelse af en konkurskarantæneordning, jf. Folketingstidende, 2012-13, A, L 131 som fremsat, side 12-13, pkt. 4.2.1.1.

Det fremgår heraf, at Konkursrådet overvejede, om konkurskarantæne også burde omfatte ledelse af den pågældendes egen personligt drevne virksomhed og andre virksomheder med personlig og ubegrænset hæftelse. Konkursrådet fandt efter en samlet vurdering, at en konkurskarantæne som udgangspunkt alene burde indebære et forbud mod at deltage i ledelsen af en virksomhed, hvori den pågældende ikke hæfter personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser.

Hovedformålet med en konkurskarantæne burde således efter Konkursrådets opfattelse være at søge at hindre misbrug af adgangen til at drive erhvervsvirksomhed uden personligt gældsansvar i selskabsform. Konkursrådet fandt dog samtidig, at retsvirkningerne af konkurskarantænen skulle udvides til et forbud mod at deltage i ledelsen af enhver form for erhvervsvirksomhed i gentagelsestilfælde inden udløbet af en pålagt konkurskarantæne.

Det fremgår endvidere, at Justitsministeriet var enig i Konkursrådets synspunkter og forslag om rækkevidden af det forbud mod deltagelse i virksomhedsledning, som konkurskarantæne skulle indebære.

Efter Justitsministeriets opfattelse giver høringssvaret fra AutoBranchen Danmark ikke anledning til at ændre denne vurdering. Justitsministeriet finder således, at den gældende ordning er udtryk for en passende balance, hvor den almindelige sanktion er et forbud mod at drive virksomhed med begrænset ansvar, og hvor sanktionen skærpes i gentagelsestilfælde.

Hvad angår den hidtil begrænsede praktiske anvendelse af bestemmelsen om skærpet karantæne i konkurslovens § 159, 2. pkt., bemærkes, at bestemmelsen som obligatorisk retsfølge i gentagelsestilfælde angiver, at konkurskarantænen fremover også skal indebære et forbud mod deltagelse i ledelsen af erhvervsvirksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser. Det er i den forbindelse en betingelse, at fristdagen i det konkursbo, hvor den nye konkurskarantæne pålægges, ligger inden udløbet af den tidligere pålagte konkurskarantæne. Det er endvidere en betingelse, at den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrunder den nye konkurskarantæne, er foregået, efter at den tidligere pålagte konkurskarantæne fik virkning.

Justitsministeriet vil på baggrund af Erhvervsministeriets bemærkninger rette henvendelse til Domstolsstyrelsen med henblik på Domstolsstyrelsens nærmere undersøgelse af forholdet og eventuelle orientering af skifteretterne.

10. Konklusion

På baggrund af de modtagne høringssvar er det samlet set Justitsministeriets opfattelse, at reglerne om konkurskarantæne i praksis generelt fungerer hensigtsmæssigt.

Det er samtidig Justitsministeriets vurdering, at der på følgende fem punkter er grund til at overveje justeringer af reglerne:

- 1) Det bør overvejes, om kriterierne for at pålægge konkurskarantæne bør justeres, herunder således at konkurskarantæne i højere grad målrettes personer, der på grund af uhæderlige forhold skønnes uegnede til at lede en erhvervsvirksomhed, jf. pkt. 2.2 og 3.2.3 ovenfor.
- 2) Det bør overvejes at gøre den tidsmæssige betingelse for at pålægge konkurskarantæne mere fleksibel, således at personer, der har deltaget i ledelsen af en virksomhed tidligere end 1 år før fristdagen, i visse tilfælde også vil kunne pålægges konkurskarantæne, jf. pkt. 3.1.3 ovenfor.
- 3) Det bør overvejes, om længden af karantæneperioden i videre omfang bør kunne gradueres afhængig af, hvor groft uforsvarligt der er handlet, jf. pkt. 5.3 ovenfor.
- 4) Det bør overvejes, om konkurskarantæne i visse tilfælde skal kunne pålægges den, der allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af dennes deltagelse i ledelsen af en koncernforbundet virksomhed, jf. pkt. 6.3 ovenfor.
- 5) Det bør overvejes, hvordan private kan få adgang til konkurskarantæneregistret, eventuelt i tilfælde af gentagelse eller i grovere tilfælde og eventuelt betinget af den pågældendes samtykke, jf. pkt. 7.3 ovenfor.

Justitsministeriet vil på den baggrund anmode Konkursrådet om at udarbejde et forslag til, hvordan private kan få adgang til konkurskarantæneregistret. Justitsministeriet vil endvidere anmode Konkursrådet om at overveje kriterierne for at pålægge konkurskarantæne, den tidsmæssige betingelse for at pålægge konkurskarantæne, længden af karantæneperioden, koncernrelaterede konkurser og om i givet fald at udarbejde forslag til lovændringer.